

4ª DA ESO.

Estimados rapaces:

Imaxino e desexo que todos os atopedes ben de saúde e co bo ánimo, xa queda menos para retomar a normalidade. Seguro que descubristes moitas cousas positivas, estes días nos vosos fogares, moitos talentos ocultos: cociñeiros, xardiñeiros, pintores, psicólogos... intentade sempre buscar algo positivo en esta situación.

Hoxe mándovos, un merecido APLAUSO.

MOITO ÁNIMO!!!.

Unha gran aperta para as vosas familias.

Esta semana, deixovos uns textos relacionadas co tema, que vos envíei a semana anterior. A idea e que os leades e intentedes facer o comentario histórico. Espero que vos resulten entretidos e esperten en vós a curiosidade. Calquera dúbida, aclaración estamos en contacto na miña dirección de correo:

mdocoso@hotmail.com

Podédesme mandar as tarefas, non esquezades poner os vosos nomes.

13 de setembro de 1923

«Ao país e ao exército españois: chegou para nós o momento máis temido que esperado (porque quixésemos vivir sempre na legalidad e que ela rexese sen interrupción a vida española) de recoller as ansias, de atender o clamoroso requerimiento de cantos amando á Patria non ven para ela outra solución que libertarla dos profesionais da política, dos que por unha ou outra razón ofrécennos o cadro de desdichas e inmoralidades que empezaron no ano 98 e ameazan a España cun próximo fin tráxico e deshonoroso.

Non temos que xustificar o noso acto, que o pobo san demanda e impón. En virtude da confianza e mandato que en min depositaron, constituirase en Madrid un Directorio Militar con carácter provisional encargado de manter a orde pública. Para isto, e cando o exército cumpra as ordes recibidas buscaremos ao problema de Marruecos solución pronta, digna e sensata. A responsabilidade colectiva dos partidos políticos sancionarámola con este apartamiento total a que os condenamos.

Miguel Primo de Rivera. Capitán Xeral da IV Rexión»• .

A Vanguardia, Barcelona, 13 de setembro de 1923.

CRISE DO 98.

España experimentara, en 1898, a derrota nunha guerra colonial que liquidou os últimos restos do Imperio americano. En lugar de interpretalo como un síntoma dos novos tempos que vivía o mundo, como un avance do que ocorrería cos demais imperios europeos medio século máis tarde, as clases medias e altas cultas, e o mundo intelectual no seu conxunto, sumíronse en estado de shock e bautizaron a aquela derrota como o Desastre por antonomasia, o cal levoulles a expresar dúbidas sobre a identidade nacional ou, peor aínda, sobre a calidade da raza en si mesma. Eran os españois europeos (eramos, diría algún; pero mellor é que o historiador evite as retroproyecciones), é dicir, pertencían (pertenciamos) ás razas superiores, ao selecto club de pobos civilizados, ou os restos de sangue africano que corrían polas venas españolas eran a causa dunha inferioridad que podería algún día terminar no aniquilamiento.

Agora víase a situación con claridade meridiana: Criamos ser un gran imperio e resulta que non somos nada, resumiu Ramón e Cajal, para quen o país estaba como despertando dun soño fantasioso para enfrontarse á dura realidade.

A esperanza cifrábase agora na regeneración, que fora o grito alzado unánimemente trala breve fase depresiva vivida no verán e outono de 1898.

Álvarez Junco, J. Prólogo do libro de Fontes Codera, M. España no I Guerra Mundial. Unha mobilización cultural